

Informație, opinie și atitudine publicistică

Tot cu alții (aproape aceeași!), tot fără noi...

Cezar Adonis
Mihalache

Deși de peste trei decenii le-am fost alături, la nivelul (oficial) al guvernărilor și guvernanțelor lor politice, au fost mereu cu o parte a interesului, și chiar a existenței lor (nu neapărat și a ființei, aceea care, de fapt, conta pentru noi) atașați Moscovei... Ne-am străduit,

dus ca izvorător de oportunități geopolitice, a apărut noul șablon al axei Ucrainei și Moldovei, dimpreună în UE... Dimpreună, ei ca o familie, nu noi cu frații noștri, ca șansă de a intra în marea familie a Europei... În marea familiei de cândva a Europei, atât de înstrăinată astăzi...

Și nu am avut nici o reacție... Doar priveam cum eforturile, implicările

gest... Nu pentru noi a înlocuit sintagma de „limbă moldovenească”... Dar asta nu înseamnă că nu a știut să-și tragă gheșeftul pe încrederea noastră... Alte milioane de tone de cereale, se aude din ce în ce mai tranzitate, depozitate și chiar vândute și la noi... Alte pretenții în curs de satisfacere de care vom afla din nou prea târziu... Precum integrarea bazinului Prutului la Davos s-a spus, cu într-o structură în care Ucraina este cap de listă ori pregătirea armatei ucrainiene, masiv, în bazele din România...

Pentru că nu întâmplător, acum, am basadorul Moldovei la București a dat de pământ cu farfuria din care mâncam, speram noi, dimpreună cu frații noștri, rămași frați pe mai departe, spunând cinic, călcând în picioare și istoria noastră, dar și cei peste treizeci de ani (și ei la rândul lor deja istorie, de frământări despre cum să facem să fie bine pentru singura viță de neam și țară care contează, cea românească), afirmând că șansa Moldovei de a adera la UE se datorează Ucrainei. Mulțumind Kievului pentru această oportunitate dată de război (și de prea mulții nevinovați morți pentru altceva decât au crezut ei, am spune noi...).

Și nu, Bucureștiul nu l-a trebuit pe acest ambasador, nu ce a vrut să spună, căci vorbele nu au fost nici măcar mascate diplomatic, ci de ce acest punct de inserție a poziției Chișinăului tocmai acum... Căci, să nu ne trezim carecumva că nu doar „axa” Ucraina-Moldova între acolo cu totul, de la Ucraina („mare”, cum se visează, căci războiul nu i-a frânt pretențiile), la „im-periul” de sub steagul roșu cu bizon al „Moldovei Mari”... Iar noi lăsați tot într-un colț, nu de UE, căci nu de ea ne pasă, ci de Istorie...

De aceea, privind spre Kiev, dar și spre Chișinău, să nu dăm elogiul reușitei politicii a Bucureștiului, aceea de a fi „convins” Kievul să recunoască Limba Română ca limba de drept a comunității noastre din Ucraina... Pentru că pare tot mai evident că nu pentru noi a făcut Kievul acest

Mâinile însângerate ale politicienilor...

Maria Diana
Brăgaru

„Noua Ordine Mondială” – o sintagmă care se aude din ce în ce mai des... Nu doar în mediul online, de la susținătorii teoriei conspirației, ci și în firul narativ oficial. Nu mai este niciun secret pentru nimeni – subiect și predicat, că suntem mult prea mulți și poluăm prea tare – și noi, și bătrânii noștri, și copiii noștri – până și cei încă nenăscuți.

Războiul a fost dintotdeauna prezent pe undeva, prin lume. Dar parcă niciodată nu a fost inoculată și întreținută cu atâta obstinență vrăjba care mîncam, speram noi, între oameni, între rase, între etnii și între adeptii unei rămași frați pe mai departe, să fărâmițeze nu doar ideologie și istoria noastră, dar într-atât încât să degenereze în conflicte fizice. În războaie. Sub pretextul „binelui” ni s-au băgat pe gât „adevăruri” contrafăcute, anormalități, până și crime împotriva umanității. Pentru toate există nu doar o justificare, ci și susținerea fără rezerve ale abominațiilor de toate tipurile. De la momentul în care Secretarul de Stat american de la acea vreme, Madeline Albright, care de-clară în 1996 că moartea a jumătate de milion de copii irakieni „a meritat” s-a ajuns la moartea a milioane de oameni în războiul din Siria (al-măcar mascate diplomatic, imentat cu armament de întreg mapamondul), la im-care Europa s-a umplut de extremiști, la nebunia denumită „pandemie”, la milioanele de victime ale morții subite care se întâmplă astăzi și se vor întâmpla în continuare (fără nicio legătură cu vaccinarea cu un ser experimental, după cum afirma oficialii tuturor țărilor implicate până în gât în studiul clinic mondial al unei tehnologii despre care nici acum nu se știe în totalitate ce efecte are asupra corpului uman), la crearea premiselor declanșării războiului din Ucraina, la „binecuvântarea” dată de guvernul lui Bibi Netanyahu întruuciderea propriului popor și orchestrarea unui nou război în Orientul Mi-

jlociu.

În contextul în care ne aflăm, nu doar politicienii marilor puteri, ci și ai țărilor mai mici, inclusiv politicienii României, par că nu mai sunt interesați decât de a crea scenarii care să își ducă popoarele și întreaga omenire la sărăcie, prostie, boală și moarte. Politicienii-marionetă ai lumii par că nu mai au niciun interes în afară de a-i mulțumi pe cei care le mânuiesc sforile – industria de armament, marile concerne internaționale care au ajuns să controleze hrana, apa, combustibilul, energia, serviciile medicale și, nu în ultimul rând, instituțiile financiare. Printre toți, la vârf, se află promotorii și susținătorii (inclusiv și mai ales pecuniar) ai ideologiei mișcării de „eliberare” de morală, de genetică, de etică. Ne aflăm nu doar într-un moment în care ne este pusă la încercare atât rezistența fizică, cât și cea psihică și religioasă.

Puse laolaltă, indiferent cum le-am așeza, toate piesele puzzle-ului care alcătuiesc contemporaneitatea economică și morală alcătuiesc o singură imagine – a mâinilor însângerate ale politicienilor posedați de dracii crimei, ai puterii, ai banilor, ai morții.

În spatele materialelor de presă, în spatele jurnaliștilor ori proști-grămadă, ori vânduți, în spatele analiștilor fătați de un interes sau altul, în spatele tuturor figurilor publice care propovăduiesc războaiele de toate felurile întru „binele general” stau spectrele milioanele de victime, ale tuturor morților nevinovați. Pe chipurile tuturor acestor exponenți ai NOM care ne apar pe ecranele televizoarelor, ale gadgeturilor, curge sângele nevinovaților sacrificați pe altarul nenumitului. Și nu trebuie să fii susținătorul niciunei părți și ai niciunei religii ca să îți dai seama că toate se întâmplă sub oblăduirea și sub conducerea unei găști hotărâte să „scape” Pământul de oameni. Este de ajuns să gândești și să ai măcar o urmă de omenie în tine.

an cu an, poet cu poet, floare după floare (adesea strivită în picioare de rusofili de acolo), pod cu pod, procent după procent, să-i aducem acasă... Dar mereu a fost o barieră... O piedică mai mare chiar decât privirile guvernanților lor spre Rusia... Era un fel de a fi al lor, pe care l-am știut ca fiind pradă al unui sindrom al ostaticului produs, adânc inoculat, de atâtea decenii de rapturi și înstrăinări... Pe care îl regăseam și la mulți dintre tinerii lor veniți aici să studieze, să prindă, din păcate nu o floare la inima bătând dimpreună, ci un cap de pod, o rampă de lansare spre lumea mare, a posibilităților, a afirmării, din păcate, tot de dincolo de noi... Dar multe s-au schimbat în mentalitatea lor, și a celor bătrâni, deja încărungiți de așteptarea de la reunirea ratată din anii '90, și în viziunile tinerilor, ei ai proiectelor unirii politico-europene de după aderarea noastră la familia europeană, ce ar fi putut fi șansa regăsirii dimpreună, ca familie...

A fost ceva stricat, nepotrivit (și nu doar politic) din prima clipă în care, pe pervazul ferestrei deschise acum, nu spre Moscova, ci spre Kiev, pe fondul războiului, tot mai clar po-

Despre prezumția de vinovăție: a fi cetățean român înseamnă a fi suspect...

Gheorghe
Pipera

Legea nr.129/2019 privind prevenția și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului conține discriminări și duble standarde inadmisibile din perspectiva domniei legii și a principiului legalității incriminării. Din păcate, Legea nr.265/2022 privind registrul comerțului a agravat aceste discriminări și duble standarde, adăugând portite prin care adevărații vinovați pot să scape de rigoriile legii. Din art. 17 alin. 2-3 din Legea nr.129/2029 rezultă că tranzacțiile complexe, cele cu valori neobișnuit de mari, cele care nu se încadrează în tiparul obișnuit și cele care nu au un scop economic, comercial sau legal evident, sunt considerate suspecte și, de aceea, entitățile raportoare (bănci, societăți de asigurare, notari, avocați etc.) au obligația să crească gradul și natura monitorizării relației de afaceri în scopul de a stabili dacă respectivele tranzacții sau activități sunt suspecte.

Potrivit art. 17 alin.14, sunt situații cu risc potențial mărit afacerea efectuată în circumstanțe neobișnuite, clienții din țări cu risc, societățile cu acționari aparenti (nominee shareholders) sau care dețin acțiuni la purtător, activitățile care rulează mult numerar, structura neobișnuit de complexă a acționariatului și produsele sau tranzacțiile care favorizează anonimatul. Produsele și tehnologiile noi, inclusiv cryptomonedele și non-fungible tokens (NFT) sunt, de asemenea, suspecte, având un risc ridicat. Se observă că reglementarea are idiosincrazie la plățile în numerar și dezavuează anonimatul.

Digitalizarea este bună doar dacă asigură un spionaj total și eficient – altfel, este dezavuată. Suntem permanent monitorizați sau spionați și trebuie să ne identificăm. Protecția vieții private nu mai are nicio relevanță. Suntem toți suspecti și avem toți obligația de a-l turna pe partenerul de afaceri. Cu toate aceste abdicări de la drepturile și libertățile individuale, ținta dispozițiilor legale nu numai că nu este doborâtă, ci crește mereu în intensitate. Adevărații suspecti de spălare de bani (proveniți din corupție, evaziune fiscală, trafic de droguri

și carne vie, trafic de armament) sau de finanțare a terorismului sunt omiși de la verificări. Pentru acest standard diferit, care privilegiază marile companii globale, există motivații economice, geopolitice și sociale: aceste companii sunt prea mari pentru a fi lăsate să falimenteze și, mai ales, sunt prea importante geopolitic pentru ca managerii și acționarii lor majoritari să fie trimiși la închisoare.

Rar și nesemnificativ, ferite cu grijă de lumina reflectorului, corporațiile multinaționale sunt subiecte ale unor acuzații penale sau

Discriminarea și dublul standard în acest domeniu au și „naționalitate”. Dacă persoana – țintă a unei verificări sau monitorizări este rezidentă a unei țări care, „conform unor surse credibile”, are un nivel ridicat al corupției sau al altor activități infracționale, este automat suspectă și, deci, intră sub reflectorul unei supravegheri cu grad de intensitate mai ridicat decât cel obișnuit. Se va întâmpla la fel și dacă persoana – țintă a spionajului merită a preveni spălarea banilor și finanțarea terorismului ar

autocrației, susținută cu biciul legii și ciomagul sancțiunii. Dar România nu este singurul elev mediocru din acest top al (ne)domniei legii.

Din WJP Rule of Law Index 2021 rezultă că domnia legii a intrat în declin, în ultimii cinci ani, în 61 la sută dintre țările analizate. Mai mult de 80 de țări au coborât standardele democratice. Mai mult de 4,4 miliarde de oameni trăiesc în țări unde domnia legii a slăbit în ultimul an. În aceste categorii cu index scăzut intră acum țări care, cândva, erau modele de democrație și de domnie a

spălarea de bani sau de finanțare a terorismului direct de către „raportor”, fără intervenția instanței, sunt de o extremă gravitate.

De exemplu, dacă raportorul este o bancă, toate conturile bancare ale suspectului se închid, după care se impune un adevărat cazier bancar, care se extinde în tot sistemul financiar și care se „ridică” la mari distanțe în timp și cu proceduri judiciare extrem de cronofage și costisitoare. Rezultatele acestui spionaj permanent tind asimptotic către zero, întrucât ratează adevăratele ținte.

Cei care se ocupă cu spălarea de bani și finanțarea terorismului practică în continuare această activitate criminală, ba chiar o fac mai abitir, dat fiind că autoritățile în domeniu și-au deviat și dispersat atenția către oamenii obișnuiți și către IMM-uri, făcându-ne pe toți suspecti, în totală contradicție cu principiul constituțional și convențional al prezumției de nevinovăție și de dobândire licită a averilor. În altă ordine de idei, în dreptul penal vinovăția este individuală și circumstanțiată, dar în acest domeniu, al „luptei” contra spălării banilor și finanțării terorismului, culpa este colectivă, iradiind de la persoana celui care, motivat sau nu, este suspectat de spălare de bani și de finanțarea terorismului, la toate persoanele cu care se află în relații de rudenie sau juridice. În dreptul penal, vinovatul poate fi reabilitat, iertat, i se poate înlătura răspunderea prin prescripție sau renunțarea la urmărirea penală, dar nu și în acest domeniu. Este un mare scandal moral și, în plan sociologic, o sursă de anomie și de sciziune socială prin aneantizarea încrederii – fără încredere, nu pot exista nici economie, nici societate...

ale unor înțelegeri cu procurorii de tip american, pecuniarist, pentru recunoașterea vinovăției și pentru plata unor amenzi penale. În luna octombrie 2022, compania elvetofranceză Lafarge Holcim a semnat cu reprezentanții justiției americane o înțelegere de recunoaștere a vinovăției și de plată benevolă a unei amenzi penale de 790 de milioane de dolari pentru afaceri cu regimul dictatorial sirian, derulate în jurul anului 2014, afaceri pentru care compania plătitise „taxe de protecție” liderilor ISIS, deci finanțase (mituise) teroriști. Niciun manager al acestei companii nu a fost trimis la închisoare. Mai grav chiar, compania continuă să existe, să facă din nou afaceri controversate și să împărăște aceste amenzi, în doze infinitezimale, în costurile afișate drept cheltuieli deductibile fiscal, costuri pe care le achităm toți, la final, în calitate de consumatori captivi ai produselor și serviciilor unor astfel de companii.

proveni din țări supuse embargoului sau declarate teroriste. Suspect este și cel care face afaceri sau alte operațiuni juridice cu astfel de suspecti. România este, alături de alte 139 de state ale lumii, subiect al unui studiu anual efectuat de World Justice Project (WJP) referitor la domnia legii pe mapamond. Rapoartele parvenite din cele 139 de țări ale lumii măsoară indicele de domnie a legii (rule of law index) și prezintă tendințele globale sau regionale în acest domeniu. În anul 2021, România a înregistrat un regres al domniei legii și un declin democratic. La nivel european, România a ajuns pe locul 25 din 27 (în urma noastră sunt Ungaria și Bulgaria). La nivel global încă ocupăm un loc decent (41 din 139, față de 37 din 139 în 2020, dar cu mult înaintea Turciei și a Ucrainei). Practic, în România, în cei doi ani de pandemie (2020-2021), nu a fost vorba de domnia legii (rule of law), ci de domnia prin lege (rule by law), care este atributul unei

legii: Australia, Noua Zeelandă și Canada. Este evident că Rusia și China dețin, ca dintotdeauna, „lanterna roșie” în clasament. Dar în aceeași situație, de lanternă roșie, se află și Ucraina. Iar SUA devin pe zi ce trece un anti-model de democrație.

Ce înseamnă, de fapt, „surse credibile”, mai ales în condițiile unei lipse totale de încredere în informațiile (ne)oficiale, pe motiv de „luptă” cu așa-numitele „știri false”? Din perspectiva calității și predictibilității normei legale, aceste reglementări care evocă „surse credibile” încalcă în mod evident Constituția, mai ales în lumina deciziilor CCR referitoare la predictibilitatea și claritatea legii.

Din perspectiva principiului legalității incriminării, asemenea norme sunt evidente în afara celor două principii arhi-cunoscute ale dreptului penal: nullum crimen sine lege și nulla poena sine lege. Cu toate acestea, sancțiunile care se aplică pentru suspiciune de

Requiem pentru palestinienii...

Cristian
Vasilii

Pe măsură ce furia, spaima și durerea pun stăpânire pe conștiințe, rațiunea – spiritul critic – cade în dizgrație și este luată drept un semn de moralitate îndoielnică, de slăbiciune și – paradoxal – de prostie. Nu ne putem alătura nici corurilor de bocitoare, nici adunării de sfinți ce propovăduiesc pacea bombelor, dar în același timp nu putem face nici politica struțului. Lumea e sătulă de atâtea voci ale moralei și virtuții și cu siguranță cei ce se pregătesc declarativ pentru pace, visează la război. Să vorbim deci despre Război, dar mai întâi să privim în noi înșine, la propriul nostru război. Acest război ar trebui să fie un război continuu și neobosit împotriva pornirilor de ură și împotriva crimei. Noi, cei ce nu suntem sub amenințarea armei, cu atât mai mult trebuie să ne gândim la căile spre pace, controlându-ne emoția, fiindcă emoția este primul combustibil al violenței. Nu ne aflăm în tribuna unui meci de fotbal; nu există doar cei ce se înfruntă pe teren și susținătorii lor. Tabăra noastră trebuie să fie a treia tabără: tabăra încetării luptelor, tabăra compromisului, tabăra negocierii, tabăra celor care nu aplaudă distrugerea și moartea, ci plâng pentru victime. Fără informații oneste și fără să știm istoria, a aduce Războiul în exterior în interior poate fi nu mai distructiv pentru noi înșine, dar în cele din urmă inutil pentru părțile beligerante.

Cât despre războiul exterior din Fâșia Gaza, am să mă limitez să fac câteva doar câteva considerații, pentru că lucrurile evoluează prea rapid și sunt prea calde momentan.

În primul rând, lumea s-a mai confruntat cu situații similare și ar trebui să știm cu toții la ce rezultat să ne așteptăm. Nu suntem mai civilizați ca în trecut, ci doar mult mai ipocriți. Să ne amintim de episodul colonizării Americii de Nord și de povestea Algeriei. Am fi uimiți când de multe asemănări vom găsi, dacă memoria noastră comună ar funcționa. Din păcate, aceste episoade sunt încet șterse din istorie. Acum, filmele din Vestul Sălbatic apar pe Netflix au personaje de culoare sau asiat-

ice, iar chinul Algeriei mai trăiește doar în articolele prăfuite ale lui Camus sau în monografiile Legiunii Franceze.

Ca și în cazul Americii de Nord sau Algeriei, povestea tragică a Palestinei a început odată cu venirea organizată a coloniștilor. După cel de-al doilea război mondial, cu aprobarea Națiunilor Unite, în zona Palestinei (aflată în acel moment sub mandat britanic) au ajuns primele

limite sărăciei, în zeci de ani, fără demnitate și fără viitor, i-a făcut și pe unii și pe alții să decadă, să se sălbăticească, să se radicalizeze. Au existat consecințe...

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, populația indiană Dakota, exasperată de presiunile la care era supusă, s-a răsculat și a lansat un atac surpriză asupra coloniștilor americani. Printre evenimentele notabile ale acestui

liminariile intrării armatei terestre în conflict cu Hamas, ci respectă pur și simplu doctrina Dahiya a Israelului de răspuns disproporționat asupra infrastructurii civile. Adevărul este că problema palestinienilor este pentru statul Israel una existențială, una logistică și una de imagine, pe care o dorește rezolvată definitiv. Suntem suficient de circumspecți pentru nu întoarce spatele ipotezei unui Pearl Harbour evreiesc. Ar-

raeliene. Nici contextul internațional nu este unul tocmai fericit. Războiul din Ucraina secătuieste resursele NATO și SUA, iar Iranul a fost nu doar zgândărit, ci și ajutat de America (prin blocarea acordurilor abrahamice și prin eliberarea celor 6 miliarde de dolari din veniturile petroliere iraniene, cu doar câteva zile înainte de atacul criminal din 7 octombrie).

Las pentru final un comentariu personal. În mo-

grupuri de evrei. (Pentru a respecta istoria să precizăm că valuri de migrație evreiască în zonă au existat și după pogromurile din Rusia de la sfârșitul sec XIX, dar nu de o magnitudine atât de mare și fără pretenții teritoriale). S-a decis o împărțire oficială a teritoriilor, dar planul inițial a fost sabotat de conducătorii de la acea vreme ai evreilor, David Ben Gurion, Moshe Sharett și alții, dedicați principiilor sioniste. Noi colonii au apărut peste noapte în Negev (zona arabă) și inevitabil s-au declanșat confruntări cu populația locală din pricina competiției pentru resurse și teritoriu. Episodul distrugerii celor 250 de așezări palestinienesc de către evrei în 1948 va rămâne în memoria palestinienilor drept Nakba, sau 'Catastrofa,' pe când israelienii l-au introdus în istoria lor oficială cu numele de 'războiul de independență.' Indienii din America au fost hărțuiți și împinși în rezervați; algerienii au fost desproprietăriți și alungați la marginea orașelor; pentru palestinienii s-au creat enclave în care au fost strămutați fără milă. Viața la

conflict se numără Masacrul din New Ulm, din august 1862 – foarte asemănător cu masacrul Potopul Al-Aqsa – în timpul căruia membri ai tribului Dakota au omorât și au distrus numeroase locuințe și proprietăți. Mai putem extrage din istorie și alte exemple. Furia indienilor a fost întâmpinată cu furia coloniștilor. S-a apelat la armată, care la rândul ei a comis și ea crime oribile și absurde drept răzbunare. Masacrul de la Sand Creek, cu peste 200 de femei, copii și bătrâni este cea mai îngrozitoare dintre ele, dar nu este singura. În cele din urmă indienii au fost înfrânți definitiv, iar soarta lor a fost pecetluită.

Povestea palestinienilor a ajuns în același punct oribil. S-au revoltat, au atacat kibbutz-urile din jurul Fâșiei Gaza, au omorât și au răpit civili, îngrozind nu doar Israelul, ci o lume întreagă. Nimeni nu crede însă cu adevărat în intențiile declarate ale israelienilor de a-și salva ostacii fără victime civile și fără a lua teritoriul Fâșiei Gaza. Bombardamentele violente asupra zonei nu sunt pre-

mentul în care îți privești victima avea alte obiective de apărut la acea dată și a răspuns anemic, iar serviciile de informații au băjbăit în cel mai copilăresc mod posibil, deși se pare că au existat din partea Egiptului unele avertizări.

Să o spunem deschis: palestinienii sunt condamnați...

În al doilea rând, să nu uităm câteva aspecte care țin de politica momentului când judecăm situația din Gaza. La conducerea statului Israel este un nationalist care a făcut în trecut tot ceea ce a putut pentru a submina discuțiile de pace cu palestinienii. Benjamin Netanyahu este cel care în ziua fatidică de 5 octombrie 1995, după ce Israelul a ratificat acordul Oslo II, a adunat peste o sută de mii de protestatari și i-a încurajat să strige „Moarte rabinului” și tot Benjamin Netanyahu este cel care a condus seria de negocieri eșuate din 1998 cu Yasser Arafat. Mai mult, Hamas este o organizație susținută nu doar de Iran, ci și de Israel însuși (pentru a limita influența Fatah), după cum o recunosc cu jumătate de gură chiar oficialitățile is-

mentul în care îți privești victima în față pentru a o ucide, trebuie să îți depășești conștiința. Fie că e un episod psihotic sau emoțional, fie că există rațiuni ideologice, conștiința este implicată și există un preț pe care acesta îl plătește. În cazul în care moartea este provocată prin apăsarea unui buton, conștiința este evitată și butonul poate fi apăsat de oricâte ori fără nicio problemă. Dincolo de crima pasională și crima logică (despre care vorbește Camus în prima propoziție a Omului Revoltat), există crima tehnologică, cea mai odioasă dintre toate. Orice ar spune media din vestul autist, în urma bombardamentelor în Fâșia Gaza, copii nu mor, ci sunt uciși.

Să n-ajungem a privi minciunile trecutului de parcă erau ele... adevăruri libere și eliberatoare...

Cezar Adonis
Mihalache

Înainte vreme (deja!), colivia avea măcar gratii... Nu le vedeam, le intuim și, adesea, le simțeam la propriu... Le știam, pe vremea „odiosului” și a „sinistrei”, că există... Prin vecini, printre rude, colegi și „binevoitorii” care ne trăgeau de limbă... Dar vremurile s-au schimbat, nu-i așa?!... Și nu, nu doar că nu mai este nevoie să intuim „gratiile”, darămite să le vedem (acolo unde erau, dar nu le zăream, nu?!), pur și simplu nu mai este nevoie de ele!... Colivia a devenit o capcana (digitală) iar capcana o colivie... Una în care gratiile cele mai bune sunt acelea de care nu ai nevoie, căci, dacă în fiecare individ ai sădit un paznic, treburile merg cum trebuie... Cam așa și cu proiectul vizând combaterea dezinformării aflat în dezvoltare la Ministerul Afacerilor Externe... Un proiect nu doar al Externelor, nu doar al guvernanților, ci al sistemului... Un sistem în sine ce dă traseul „adevărurilor” de

mâine.... Și al „minciunilor”... Al unui soi de „noi adevăruri”, și nu neapărat câte media (deranjante și necontrolate există), nu câți ziariști și jurnaliști acizi mai țin manșetele libertăților de exprimare (și o vor face fie de vor ajunge a scrie cu pro-

priul sânge pe ele), ci, de bună seamă, câtă neghină politică și guvernamentală va viețui în bunăstare pe spatele nostru, și dimpreună cu aceasta, altfel de noi minciuni, promovate în rocadă cu adevărurile „dintâi”... Dintâi, ca minciună ori nu, nici nu va mai conta...

Și nu este nici urmă de „inteligentă artificială” în acest proiect... Ci doar

acoperirea sub care se mai pune un „enter” (și nu doar „digital”) între noi, cei de azi, și acei noi, ai minciunii sau ai Adevărului de acum trei decenii... Și poate doar aici va mai fi „marea” întrebare, dar nu de acum, nu de mâine, ci din ziua în care nu

vom mai fi... Pentru că gratiile au luat forma spațiilor libere de pe tastatura acelor big-brotheri multiplicați politic, economic, pe clică de fa(g)milie a sistemului...

În fapt, numele cenzurii va fi de acum, atât de neînțeles și de nepătruns (și nu doar ca rost, ci însăși ca posibilități), dar atât de optimist rostit de noile

generații, chiar „Inteligentă Artificială”... Bună la orice, mai ales ca paravan... În esență, pentru a masca aceleași interese odioase... Iar de ar fi să desfacem firul împletit prin dedesubturile proiectului, care transformă Ministerul de Externe într-un minister al cenzurii, nici măcar nu am găsi ceva concret, ca formă de manifestare a „Inteligentei Artificiale (AI)”... Pentru că doar denumirile sunt orbitoare, în rest, aceleași tăciune al controlului, nici măcar prin „algoritmi” cu oarece formă de inteligență vădit artificială, ci tot cu limitările și cenzurile aplicate de feluriți „umanoizi” per persoanele „non grata” ale sistemului, pe numărul de postări și, mai ales, de influențe în societate... Iar pentru asta sunt suficienți actualii algoritmi statistici... Nu este nevoie (nu încă!) de Inteligența Artificială... Ajung cuvintele cheie care să alerteze ceea ce tot oamenii (unui sistem sau altuia, ce, vor alterna, la rândul lor, aidoma adevărurilor de azi devenite mâine minciuni, și viceversa) vor decide... Dar,

când sistemul va da rateuri vizibile, când cei cenzurați vor reuși să-și folosească prestața și notorietatea pentru a atrage mulțimile după ei contra sistemului (tot mai puține șanse, e drept!), atunci se va spune că a fost vina algoritmilor și a interpretărilor date de Inteligența Artificială...

Dar cenzura va continua... Tastă după tastă, opinenții vor fi aliniați pe peretele digital (dar nu e musai să rămână așa, când sistemul va trece la apărarea intereselor sale și în mod fizic!), până va rămâne, nu doar o media „tăgășită”, ci o Agora seacă... Noua Agora a mulțimilor de minciuni și adevăruri de pe azi pe mâine... Pentru că a mai vorbi astăzi despre „alb” și „negru” este iluzoriu... Pentru că „noul” adevăr de azi nu mai are nici o legătură cu adevărul de ieri... Sau are exact în măsura în care și noua minciună are legătură cu minciunile trecutului... Ele poate atât de adevărate și eliberatoare în cele din urmă, nu?... ●

Legea „austerității” fiscale: Statul represiv și sancționarea „implicite” a cetățenilor...

Gheorghe
Pipera

Statul represiv, „progresist”, inventează o nouă formă de poliție și spionaj – delegarea la comercianți și la instituțiile private a sarcinii sancționării implicite a cetățenilor, pacienților și consumatorilor pentru încălcarea restricțiilor (soft)totalitare impuse prin normele legale sau cumele fărădelegii. Credeam că numai în plandemie, război „hibrid” sau crize excepționalist – globaliste se întâmplă ca statul (sau idolii falși ai științei și birocrăției, intitulați tehnocrați sau gomandant de la agțiune) să oblige lumea la purtarea inutilei și desfigurantei măști, termoscanare, injectarea cu seruri experimentale, reducerea emisiilor de carbon comise prin respirație, părțuri sau dușuri prea dese sau la ajutorarea eforturilor de război, iar trebile acestea totalitare să fie puse în practică de comercianți, angajatori, ONG-uri, biserici sau instituții de cult etc. Toate aceste entități private puteau/pot fi amendate, suspendate sau închise în

caz că nu aplicau/aplică aceste măsuri (soft)totalitare, deci erau/sunt obligate să le implementeze, de teama sancțiunilor.

Fie de teama reală de aceste sancțiuni, fie din exces de zel, persoanele juridice de drept privat mai sus enunțate obligau/obligă la portul măștii, la ter-

„spațiile sigure” (safe haven) unde adulții infantilizați se pot simți liberi să își manifeste vulnerabilitățile și spiritul feminin/pisicesc/câinesc din ei.

Și uite că metoda este acum utilizată și în „lupta” contra evaziunii fiscale și contra banilor fizici.

de mii de lei/zi în casierie. Niciun bănuț mai mult. În caz de încălcare a plafonului, surplusul de cash se confiscă și, adițional, se aplică o amendă de 25 la sută din valoarea surplusului. Ai fost neatent, ai încasat 65 de mii de lei fizici într-o zi? Ei bine, 15 mii de lei se confiscă și, adițional,

va fi ajuns prea târziu la supermarket nu va mai fi putut plăti cu lei fizici, în ciuda faptului că minunata lege îi dă, totuși, dreptul să achite cu numerar fizic orice, în limita sumei de 5000 de lei/zi. Deci, chiar dacă ar fi vorba de cumpărături de o sută de lei, banii fizici nu mai pot fi primiți, căci se confiscă și, în plus, ar putea apărea și o enormă amendă în spinarea comerciantului. Așadar, casiera își va spune, fără să o poți acuza de ceva: ne pare rău, dar nu mai putem încasa nimic cash după ora 17,30 – am depășit deja plafonul zilnic maxim de cash...

Bun, poate că la București nu va fi ceva atât de grav, căci posesorul de cash (a.k.a. suspectul de evaziune fiscală) s-ar putea duce la un alt magazin. Dar la țară, unde este un magazin în sat și unul la zece kilometri, în satul vecin? E, la țară nu există, bre. Viața la țară e un construct social, așa cum sunt și femeia, mama, sora, mătușa, baba Veta etc. Hai Liberare? ●

moscanare, la înțepare, la înfrigurare, la donații/meccinat pentru război, la înverzire, la exterminarea vacilor părțaitoare etc. De altfel, cam la fel se întâmplă cu propaganda „diversității” inversat-curcubeice, cu cancel culture și woke, cu

Legea „austerității” fiscale, recent premiată de CCR ca monument de artă legislativă constituțională, obligă orice agent economic sau instituție privată (inclusiv instituții sportive, educative, culturale sau biserici) să se limiteze la maxim 50

mai tre’ plătești și 3750 de lei amendă.

Ce o să se întâmple în practică: la momentul în care comerciantul/instituția privată va ști că depășește plafonul de 50 de mii zilnic, nu va mai permite plăți în numerar. Așadar, cel care